

in fantazijam. Nekateri opažajo v tem pojavu vpliv tujih pisateljev, osobito angleških. Malo pred vojno je bil stopil na to pot A. Gide s *Caves du Vatican*, *de Voisins z Bar de la Fourche*, sedaj mu sledi plodoviti André Rivoir, ki v *Atlantide* vodi čitatelje med Tuarege v Sahari; imenujejo se zlasti še *de Miomandre*, *Jaloux*, *Vaudoyer*, *Toulet*, ki vas povede v fantastično Kino. Enako podpirajo založniki to strujo s tem, da izdajajo razne tuje romane čudovitih doživljajev (Wells etc.), pa tudi domače n. pr. Dumas oče. O uspehu stremjenja je še prezgodaj poročati. Sicer je pa že G. Sand dejala: Roman mora biti romantičen!

D.

Simultaneizem. Dežela slovstvenih novotarij je Francija. Tam hoče vsak količkaj ugledni pisatelj tvoriti svojo „šolo“. Okoli l. 1910. so bili v Parizu iznašli unanizem, ki je osobito v drami zahteval nastop množic namesto posameznih tipov. Izvzemši darovitega Julesa Romaina ne vem za avtorja, ki bi bil uspel v tej meri, saj umetnost je pač individualizem ... Gdč. Mireille Havet pa zлага stihe, svobodne verze, ki naj se pravzaprav le slišijo, ne pa čitajo in ki hočejo istočasno (simultano) izraziti več vtisov. Očividci poročajo, da so prisostovali takemu poizkusu, kjer je mestoma dvoje ali troje oseb hkratu predavalo vsak svoj delež, kakor delajo zbori v liričnih delih. Brez dvoma pa nedostaja v sličnih nastopih prave muzike, niti besed ni razločiti. Impresija simultaneističnih poezij se da primerjati s sinoptičnimi slikami. Mislim, da je simultaneizem zgolj transpozicija futurističnega slikarstva v besedno umetnost.

D.

Naši prevodi. Prevedel sem za „Omladino“ Petronijevo „Pojedino pri Trimalhijonu“, za „Zvezno tiskarno“ Andrejeva komedijo v štirih dejanjih „*Gaudeamus*“; sedaj prevajam za „Sl. Matico“ W. St. Reymonta „*Kmete*“.

J. A. G.

Častno nagrado razpisano v 12. številki lanskega letnika Lj. Zvona, je prisodilo uredništvo pesniku Pavlu Golii za pesem „*Procesija*“, ki izide v prihodnji številki.

